

QUE L'ESTEL DE L'ESPERANÇA IL·LUMINI EL TEU CAMÍ

RECÉS D'ADVENT DE LA GERMANDAT DE POBLET

Conferència del P. Maties Prades
Poblet, 26 novembre 2011

1. L'estel del matí

La vida humana és un camí... La vida és com un viatge pel mar de la Història, sovint obscur i borrascós, un viatge on observem els astres que ens indiquen el camí¹. Els monjos, al anar a Matines, podem contemplar la bellesa d'un cel ple d'estrelles i de vida, emmarcat per les pedres artísticament tallades del claustre. En obrir la porta de l'església, sembla que les estrelles vulguin entrar dins l'església per convertir-la en un petit cel on la presència de Déu i la companyia del germans són llum, on l'amor fratern i el perdó generós il·luminen l'espai interior. Junt a la lluna es veu el planeta Venus, dit en castellà "el lucero del alba". No hi ha catedral que tingui la volta més preciosa

*Quan miro el cel que han creat les mans vostres, la lluna i els estels que hi heu posat, jo dic: Què és un home perquè us en recordeu? Què és un mortal, perquè li doneu autoritat? (Sl 8,4-5). Els nostres pecats i limitacions no anul·len el nostre desig d'infinitud, de llum i d'amor. Sempre desitgem allò que no posseïm, i desitgem arribar a metes que sovint estan fora del nostre abast. Cerquem pistes que ens condueixen a Déu: infinit i misteriós, llum engegadora i Veritat sublim, Amor que cerca amor. La nit de Nadal el trobem al pessebre del nostre cor: Ell vol créixer dins nostre. El Nen Jesús que jeu en el pessebre guarda la clau del gran misteri de la vida. Jesús és el punt de confluència de l'home que cerca Déu i de Déu que troba l'home. És la cruïlla on s'ajunten el camí descendent de Déu i el camí ascendent i costerut de l'home². Jesús, com a home ens acompanya i ens alimenta dels *bens millors* (cf Sl 35,9); com a Déu és l'únic que dissipa la nostra enyorança i enrobusteix la nostra debilitat (cf Sl 50, 14.12). Déu no ens te oblidats. *Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'Ell* (Jn 3,17).*

Contemplem aquest Nen encisador que es mou sobre la palla! Dins d'Ell s'amaga el tresor que hem d'anar descobrint. Cada Nadal il·lumina el gran mosaic que representa la nostra relació amb Déu i els altres. Cal anar amb la mirada neta d'un infant, la capacitat receptiva d'un jove, la saviesa d'un ancià. Aquesta tarda tindrem una reflexió sobre la Lectio Divina, que és apropar-se a les Sagrades Escripures amb ulls d'enamorat i cor confiat. *Volem escoltar la teva veu, Bon Jesús, una veu de consol, d'esperança; una veu alliberadora, provocadora,*

¹ Benet XVI, Encíclica *Spe salvi*, 49, Novembre de 2007.

² Leonardo Boff, *Nadal. La humanitat i la jovialitat del nostre Déu*. Claret, Barcelona, 1987, p. 51-67.

pacificadora. Ajuda'ns a ser sembrador d'amor i d'esperança perquè el nostre món d'avui ofereix poques aspiracions espirituals i poques certes materials³.

Com Jesús quan anava a l'escola, hem de repassar les lliçons. Segons S. Lleó el Gran, *ningú no s'aproxima tant a la veritat com aquell que ha arribat a comprendre que, referent a les coses divines, per molt que hagi avançat sempre li queda quelcom per saber⁴.* En aquest Nadal Déu continua parlant. Doncs bé: escoltem, creguem, confiïm, admirem, contemplem, visquem... Per què? L'estel del Nadal il·lumina la nostra nit. Nadal ens mostra el rostre humà de Déu. Contemplem els ulls d'aquest Infant: en ells ens somriu la humanitat de Déu. Hem d'aprendre a ser bons i millors, més humans, profundament humans. I si ho som, esdevenim humils: Ell *no escull els bons, sinó que fa bons els qui ha escollit⁵.* Si no estimem som estels apagats i caiguts. Les veritables estrelles de la nostra vida son les persones bones, coherents i generoses. Jesucrist és la llum per antonomàsia, el Sol que brilla i dona vida. *Ens visitarà un Sol que ve del Cel, per il·luminar als qui viuen a la fosca, a les ombres de la mort⁶.* Fem-nos la pregunta de tots els temps: Què hem de fer?. *Per a arribar a Ell necessitem també llums properes, persones que donen llum reflectint la Llum de Crist i així ofereixen orientació per al nostre pelegrinatge⁷.*

Per tot això, aquest Advent és una nova crida a la reflexió sincera, a la conversió i, per tant, a l'esperança. El ser humà va sempre més enllà: està obert a tot i al Tot, en majúscules. Quan més ens transformem en esperit, més ens obrim a l'Absolut, més ens donem i estimem, i esdevenim més humans⁸. Tenim el cor lliure de tota passió? *Purificat, percep realitats que escapen als ulls embrutits. La boira que t'encega s'ha dissipat i, en el cel del teu cor, contemples en l'infinít la benaurada visió⁹.*

2. L'estel de la bondat

Som companys de camí, i avancem com sabem o podem. Seguim Jesucrist perquè Ell ha vingut a nosaltres (cf Fl 3,12). Avancem, intentem progressar, caïem. Se'ns diu, com a Saule: *Aixeca't... et diran el que has de fer (Ac 9,6)*. Escriu S. Agustí: *No us esgarrieu entre la boira, escolteu més aviat la veu del Pastor. Retireu-vos a les muntanyes de les santes Escripures, allí trobareu les delícies del vostre cor... Descansareu sota la claredat de Déu, i en la Llum de Déu trobareu el vostre repòs¹⁰.* Ho veieu!: hi som aquí, en aquest recés, per cercar la llum meditant les santes Escripures, que son delícies per a la nostra ànima i pau per al nostre cor. Jesús, el bon Mestre, ens ofereix a nosaltres, deixebles despistats o apàtics, una nova oportunitat en aquest Advent. Aproveu la assignatura de "Vida cristiana" quan estimem.

³ Benet XVI a Paris, 12 setembre 2008.

⁴ IX Sermó de Nadal.

⁵ S. Agustí, *Tractat sobre l'Evangelí de Sant Joan* 86,2-3.

⁶ Del Càntic de Zacaries, el Benedictus (Lc 1,68-79), que cantem cada dia a Laudes.

⁷ Benet XVI, *Spe salvi*, 49.

⁸ Leonardo Boff, o.c.

⁹ De les homilies de S. Gregori de Nissa, bisbe, sobre les Benaurances

¹⁰ Sermó 46,24-25.

Pensem en algunes conseqüències de la *Lectio Divina*: El cristià, esperançat, experimenta Déu en la seva història. Sap que aquest món passa (cf 1Co 7,31), però mentre camina vers la Llum, endivina el rostre de Déu en l'amor als germans. Un rostre amb moltes cares: L'Infant desvalgut del pessebre; el jovenet inquiet que madura la seva fe en el Temple quan, parlant amb gent sàvia, aprofundeix en els Textos sagrats; el rostre penetrant de Jesús quan parla i guareix; la bondat del seu rostre contemplatiu quan prega; la seva tristesa quan se sent abandonat, també per nosaltres; la sang del seu rostre quan es condemna i assota; el rostre desfet al Calvari, que no tenia aparença humana. En totes les etapes i situacions, el cristià esperançat segueix confiant, encara que li pesi la seva creu, i, segons un monjo de Montserrat, *avança enamorat de la vida i de les persones amb el ferm convenciment que res no s'acaba, que l'amor és més fort que la mort, que finalment Déu eixugarà tota llàgrima, perquè tot serà absolutament nou* (cf Ap 21, 3-5)¹¹.

Mentrestant, hi som aquí i esperem. Les proves superades per i en la pregària fan sortir del cercle viciós de rondar per la perifèria i fan entrar al fons per veure la bondat de les persones i situacions. Segons un prevere que treballa en el món de la marginació: *els ulls que han plorat molt, veuen més profundament*. L'esperança és un desafiament a les aparences, i les supera. Si jutgem els altres ens equivoquem. Escriu S. Agustí: *Qui pot jutjar l'home? Tota la terra és plena de judicis temeraris. En efecte, l'home de qui havíem desesperat, tot d'una es converteix i arriba a ser el millor de tots. En canvi, un altre home, del qual havíem esperat molt, de sobte falla i es converteix en el pitjor de tots*. I acaba dient: *L'home... el que serà demà ni un mateix no ho sap*¹².

Amics, en aquest text hem trobat la paraula màgica: conversió. Si fóssim només present, quedaríem estancats. Com també som futur, estem oberts al que podem arribar a ser. Tenim possibilitats d'esperança perquè l'ésser humà, encara que limitat i feble, té una força interior capaç d'anar endavant, superant les contrarietats i les seves pròpies contradiccions. *De tot en sortim plenament vencedors gràcies a Aquell que ens estima* (Rm 8,37).

Però a la conversió s'arriba per la pregària. No coneixem ni el dia ni l'hora dels esdeveniments; ni les oportunitats que se'ns ofereixen de canviar, de convertir-nos. Sabem, però, que cal fer com les noies prudentes que esperen el Senyor amb la llàntia encesa de la pregària i de l'amor. Escriu S. Bernat de Claravall: *Tant de bo arribés a brillar així la nostra llàntia i poguéssim veure en la seva llum aquella altra Llum que encara no podem veure tal com és, en tota la seva puresa*¹³. El desig de la seva arribada purifica el nostre cor perquè la seva Llum allunya les nostres fosques. Només allò que amorosament s'espera va prenent forma i força, com un estel lluminós, fins i tot si la nostra vida és gris i vulgar. *Sé en qui he cregut*, escriu S. Pau (2Tm 1,12). Així, doncs, podem dir, seguint les paraules de l'apòstol S. Pere: *Nosaltres estimem Déu sense haver-lo vist, i ara, sense veure'l,*

¹¹ Lluís Duch, *Esperança cristiana i esforç humà*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Saurí, 1976, p. 156.

¹² Sermó 46,27.

¹³ Dels sermons de S. Bernat: *Opera omnia*, edició cistercenca, V, 407-408.

creiem en Ell. I tenim una alegria tan gran que no hi ha paraules per a expressar-la (cf 1Pe 1,8).

El Senyor, bondadós i recte, ensenya el bon camí als pecadors (Sl 24,8). El Senyor no perd l'esperança quan es negat i traït, quan els seus amics son uns covards i no el saben acompanyar a la creu. Ell ens dóna l'exemple de l'esperança en el Pare del Cel, i no en la bondat dels homes. Per tal de purificar la nostra esperança, ens aparta d'una excessiva confiança en els homes¹⁴. Aquesta és una lliçó molt difícil: fan falta anys i sofriments per poder aprendre-la. L'amor i el perdó tot ho madura i perfecciona (cf Col 3,4). Els pecats i les misèries del homes no han d'alterar la nostra confiança en Déu, més bé augmentar-la. Finalment, es veu clar, al final del llarg procés, que confiem en els altres si confiem en Déu. I també, que si la nostra esperança descansa confiadament en Déu, no pot ser alterada per qualsevol decepció dels homes. Sembla que Déu vol fer una neteja a fons dins del nostre cor, i ho fa aixecant la pols que nosaltres havíem aconseguit dissimular. Quan la llum exterior entra dins la cambra, es veu tota la pols flotant en forma de diminutes partícules. Si creiem tenir una reserva de virtuts, com un castell construït sobre la sorra, es queda en un buit que cal tornar a re-omplir, aquesta vegada des de la humilitat. Com les persones que han tingut un accident, cal tornar aprendre a caminar. Quina alegria, puc caminar de nou! ... *Mantindrè sempre l'esperança... Vós m'heu salvat tantes vegades, qui les podria comptar!* (Sl 70, 14-15). Em pregunto amb el salmista: *Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?* (Sl 114,12). I em responc: *Serà per a Ell la vida que em dóna* (Sl 21,30).

3. L'estel de les virtuts

No ens cansem de tornar a contemplar l'Infant Jesús que anirà creixent. Tot és assumit per Déu a mida que progressa l'existència de Jesús de Natzaret. Creix i augmenta el seu coneixement sobre l'existència humana. *Ell, de manera semblant a nosaltres, ha esta provat en tot, encara que sense pecar* (He 4,15). El nostre Déu es compadeix de tots, assumint el dolor i el crit de la humanitat. No és ara moment de fer una llarga llista: tots podríem escriure-la perquè els mitjans de comunicació ens informen de tot. Siguem positius i busquem la llista de les solucions, que són la resposta de Déu als nostres anhels. Crist ens interpel·la cada moment, no ens deixa tranquils perquè ens estima. L'acollim realment quan, segons S. Joan Crisòstom, alliberem l'anima *de tot pensament mundà, amb l'ànima nua i amb la ment pura...* perquè l'Esperit inflami les ànimes de tots i les torni més resplendents que l'argent purificat pel foc¹⁵.

L'amor és exigent perquè busca la felicitat de l'altre. Sabem molt bé que l'amor implica renúncies. Segons el filòsof Plató, si poguéssim veure el rostre de la virtut, ens enamoraríem d'ella. Però veiem l'altra cara: els sacrificis i les renúncies que no preveiem. Veiem el rostre de bondat de les persones santes; la grandesa del seu cor els permet compartir el destí dels altres i oblidar-se

¹⁴ Dorothy Dohen, *Virtudes del cristiano en el mundo*, Estela, Barcelona, 1963, pp. 71-88.

¹⁵ *Tractat sobre el sacerdocí*. Llibre tercer, 4 (Durant aquest curs la nostra Comunitat estudiem aquest Pare de l'Església en el programa de formació permanent, acompanyats per un prevere diocesà).

totalment de si mateixos. *Oblidar-se d'un mateix no és fàcil; però ens aparta de l'amor possessiu i narcisista, per obrir-nos a la joia de l'amor que es dona*¹⁶.

Sabem molt bé que el camí de l'Evangelí no és fàcil perquè oferim resistència. Els nostres interessos egoistes, l'ambició, els desigs inconfessables del nostre cor... en són un obstacle. Els bons sentiments no són suficients, encara que sense ells els ideals no poden arrelar. L'estel de la bondat il·lumina però no sempre brilla. L'estel de les virtuts té molts colors que s'encenen i s'apaguen; com el far d'un port que orienta. Les virtuts no apareixen per art de màgia, creixen poc a poc, però necessiten el caliu de la decisió, el compromís i l'esforç. La virtut ens predisposa a l'acció. La naturalesa ens dona disposicions segons el caràcter. Nosaltres les convertim en qualitats concretes per la voluntat i la constància¹⁷. *Busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud* (1Tm 6,11).

Veiem, doncs, que la resposta a Déu en la nostra vocació concreta és el camí de les Benaurances, el camí de les virtuts. Altrament, la espècie humana no té futur perquè ens destruiríem els uns als altres portats per passions que ofusquen el nostre cor i la nostra intel·ligència. Benaurat aquell que no amaga la llum de la seva fe! Fel·líc perquè, com diu Maria¹⁸, Déu estima *als qui creuen en Ell*. Fel·líc nosaltres si assumim la nostra identitat i el nostre compromís!

Si som virtuoses podrem parlar als altres del Déu de l'esperança. Actualment es dona molta importància a la formació de laics per a la nova evangelització. Segons un bisbe, cal *anar a les arrels, a allò essencial de la fe, proposar* (i compartir) *l'experiència de retrobament amb Crist*¹⁹. Penso que cal seguir confiadament el Crist, el Bon Pastor que ens *guia per camins segurs* (Sl 22,3). Posar la confiança en Déu vol dir abandonar-se als braços de la Providència. D'aquesta manera superarem l'ansietat i guanyarem en equilibri emocional. Si ho vivim així serem ponts de comunió i de comunicació on caminen la pau, la concòrdia i l'esperança en aquests moments crítics a tots els nivells. No podem fer-nos enrere ni deixar de treballar per fer possible el Regne de Déu ja aquí a la terra, tal com demanem al Pàrenostre.

Quan parlem de "realisme cristià" no es refereix només al que hi ha de negatiu, sinó al que pot haver-hi de bo i de positiu. L'espectacle del mal del món deprimeix i desanima; però encara és més trist el mal que hi ha al cor de les persones considerades justes, els seus silencis "políticament correctes", els seus pecats d'omissió. Contemplem Jesús, escoltem-lo, imitem-lo. Ell no va perdre l'esperança quan Pere el va negar, ni va caure en la desesperació al quedar sol. Però va viure el seu procés dolorós: des del *Déu meu, per què m'has abandonat?* (Mt 27,46) fins al *Pare, confio el meu alè a les teves mans* (Lc 23,46). Al castell de S. Francesc Xavier hi ha un crucifix del s. XIII conegut popularment pel "Crist somrient". La imatge deixa veure Crist patint grans dolors però al seus llavis s'observa l'esbós d'un somriure. *Pare, si ho vols, aparta de mi aquesta copa*.

¹⁶ Missatge de Joan Pau II en la XIX Jornada Mundial de la Joventut, any 2004, n. 5.

¹⁷ José Ramón Amor Pan, *Virtudes capitales*, en Pliego de Vida Nueva. 22-28/9/2011/ nº 2773.

¹⁸ Del Càntic de Maria, el Magnificat (Lc 1,46-55), que cantem cada dia a Vespres.

¹⁹ Mons Agustí Cortés. *Catalunya Cristiana*, Any XXXIII, nº 1678, 20 novembre 2011.

Però que no es faci la meua voluntat, sinó la teua (Lc 22,42). La seva nit no és totalment fosca perquè brillen alguns estels que mantenen viva l'esperança. I nosaltres? I jo? *Déu meu, vull fer la vostra voluntat, guardo la vostra Paraula al fons del cor* (Sl 39,9).

Com llegir la Paraula de Déu i interioritzar-la? Com fer-la vida en nosaltres? *Confia en el Senyor, fes el bé... Encomana al Senyor els teus camins; confia en Ell, deixa'l fer* (Sl 36,3.5). Deixem que Déu faci la seva obra en nosaltres. El temps corre molt de presa i no podem perdre el temps en coses secundàries. Cal anar a l'essencial i deixar-nos polir per l'acció de l'Esperit. Es diu que Leonardo da Vinci va estar treballant alguns anys en La Gioconda donant cada dia alguna pinzellada que l'anava millorant. Déu té paciència amb nosaltres. Tinguem-la també nosaltres quan Ell ens vagi retocant, amb lo que això suposa de dolors i renúncies, per tal que quedem millors. És tracta del camí de la santedat al que estem cridats. Corrent pel camí de la pau i de l'esperança escrivim la nostra benaurança: *Senyor, feliç l'home que confia en Vós* (Sl 83,13). La paraula "feliç" apareix 34 vegades al llibre dels Salms. Aquesta paraula va escoltar Maria de llavis de Elisabet: *Feliç tu que has cregut* (Lc 1,45). Feliços vosaltres, Maria i Josep, els models a imitar que l'Advent ens presenta. Teniu molt a dir-nos amb els vostres silencis, paraules i obres!

Si som una obra de Déu hem de ser una obra admirable; almenys bella i renovable per la seva Gràcia. El camí de cadascun de nosaltres és personal i únic. Les diferències són expressió de la llibertat i la generositat personals. L'amor és una energia molt poderosa que cal transmetre i comunicar. Quan ho donem tot, el nostre cor buidat pot ser omplert de nou per l'amor dels altres. L'amor permetrà a la Humanitat no sols millorar i créixer, sinó subsistir. Qui estima es converteix en foc de l'Esperit que habita en nosaltres, en llum i força de Déu. Ens cal passar d'un amor afectiu a un amor efectiu, i superar les emocions superficials per arribar a fons en la nostra donació total, convertint-nos en una flama encesa que es consumeix estimant. Estimar no és solament un sentiment; és un acte de voluntat que consisteix a preferir constantment el bé dels altres, abans que el propi²⁰. *Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics* (Jn 15,13).

Amics, la estrella d'Orient ens va conduint, com als pastors i als mags, vers l'Infant Jesús que és l'Amor. Altres estrelles també ens hi condueixen. Estic pensant concretament en una de molt brillant, que contemplem al llegir la primera Carta de S. Joan. *Déu és Llum... si caminem en la llum, estem en comunió els uns amb els altres* (1Jn 1,5.7). Però *el nostre cor es tanca a la paraula de Déu i no hem viscut estimant com Jesucrist*²¹. Ens equivoquem molt i hem de demanar perdó. Cal reprendre forces per recomençar. La samaritana (cf Jn 4,1-42) assedegada cerca aigua, i junt a la font troba Jesús que li ofereix el perdó i l'Aigua Viva. Jesús, la Llum que indica el nou camí, apareix la nit de Nadal i és l'Estel de l'Esperança que ens acompanya durant tota la nostra vida.

²⁰ Joan Pau II, Jornada Mundial de la Joventut 2004, n. 5.

²¹ Segons una fórmula de l'acte penitencial 1 de la Celebració de la Missa.

4. L'estel de l'amor

Tornem a la imatge inicial de la nit estrellada. La contemplació dels estels amb les seves llums que parpellegen i encisen ens situen en una especial noció d'espai i de temps. Necessitem espais d'intimitat amb el Senyor per reflexionar com vivim el temps que ens ha regalat. La vida passa i no podem perdre el temps en històries que ens apartin de l'essencial. Preguntem-nos: com acollim les noves oportunitats? Què ens aportarà aquest Nadal? Ens delim, com la cérvola del salm 41, per les fons d'Aigua Viva que ens ofereix Crist que ve a conviure entre nosaltres?

L'ésser humà, sempre sorprenent, té sempre por a entrar al seu interior i trobar-se nu i desemparat. Però és necessari entrar-hi per poder construir amb realisme i viure amb misericòrdia. Quan ens sentim buits ens obrim al Déu que ens cerca i ens deixem envair per la força de la seva Gràcia. No ho acabem mai d'acceptar: creixem més en les dificultats que en la bonança, ens ajuden més els qui no ens volen que els qui ens adulen, l'èxit pot empobrir i el fracàs engrandir. Quan dobleguem la força del nostre "ego" ens inclinem davant d'aquest Infant que ens ve a salvar. Digué Maria: *Feu el que Ell us digui* (Jn 2,5).

Des de la sortida fins a la posta del sol lloeu el nom del Senyor (Sl 112,3). Necessitem de la pregària tant com d'un somriure, com la terra que no pot viure sense la pluja. Lluny de deixar-nos endurir per les contrarietats de la vida, cerquem amb tota l'ànima de fer la pregària que brolla dels nostres pensaments i sentiments. Hi sorgeix un home nou, una dona nova, units a Déu i alliberats ja de la por perquè la Llum del Crist *obre una escletxa en la nostra foscor. Aquesta Llum és foc, és Esperit*²². En aquest dia de recés fem nostra la invitació del Llibre del profeta Ezequiel: *Renoveu el vostre cor i el vostre esperit* (Ez 18,31).

Quan ens abandonem a l'Amor de Déu, acceptem amb dignitat el pes de la creu sense enfonsar-nos, i acceptem serenament les alegries de la vida sense enorgullir-nos. Per a l'evangelista Joan, la creu és la demostració més gran de l'amor de Jesús (cf Jn 13,1). La creu revela, al mateix temps, el sentit de la vida cristiana, que ha de ser vida d'amor incondicional, de concret i generós servei. Cada dia contemplo el crucifix de la meua cel·la i penso que, amb els seus braços oberts, Crist m'acull tal com sóc; i que Ell em contempla a mi per fer-me millor del que sóc. De la mateixa manera que la creu és signe de contradicció, així també Déu accepta en nosaltres allò que és contradictori: la virtut i el pecat, la llum i la foscor, el be i el mal²³. Si Jesús em perdona des de la seva Creu, per què jo no haig de perdonar des de la meua creu? Podem dir amb Sant Pau: *El Senyor m'assistia i em va donar forces* (2Tm 4,17).

Ja hem vist que l'abandó ens mans de Déu ens porta a la contemplació de Déu que és relació i comunió²⁴. També a la contemplació de la Creu que és perdó i alliberament. Finalment porta a la contemplació de l'Eucaristia. *Rebuda amb*

²² Carta de Taizé 1995.

²³ Anselm Grün, "Fe, esperanza y amor", Desclée de Brouwer, Bilbao, 2006, p. 131.

²⁴ Sobre aquest tema he consultat: William Johnston, *Enamorarse de Dios. Práctica de la oración cristiana*, Barcelona, Herder, 2003.

*amor i adorada amb fervor esdevé escola de llibertat i de caritat per acomplir el manament de l'amor*²⁵. Reflexionant i pregant davant de Crist-Eucaristia coneixem els sentiments que tingué Ell (cf Fl 2,5). *Revestiu-vos, doncs, dels sentiments que escauen als escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència. Per damunt de tot, revestiu-vos de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona* (Col 3,12-14). Ho veiem als Evangelis: La paràbola del fill pròdig; l'actitud de Jesús davant de la dona adúltera; quan agraeix el gest de la prostituta que li rentava els peus amb les seves llàgrimes; la trobada amb Zaqueu, que des de aquell dia va ser un altre; el consol donat al delinqüent penedit; i, també, des de la creu va perdonar els seus botxins.

Estic convençut que en l'escola de la pregària coneixem l'Amor, aprenem a estimar, a saber manifestar la nostra afectivitat. *Unànimes i ben avinguts, no feu res per rivalitat ni per arrogància* (Fl 2,2-3). *Que la pau de Crist regni en els vostres cors, ja que per a obtenir aquesta pau hem estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts* (Col 3,15). Que l'amor i la pau de Crist ens ajudin a saber manifestar-nos l'afectivitat que tots necessitem. Afectivitat viscuda en la contemplació, madurada en la comunicació, purificada per la creu, i amarada en l'Eucaristia.

Si alcem les mans vers el Senyor, no quedaran buides. Ell ens dóna el que necessitem, no el que volem. *Solo Dios basta*, diu Sta. Teresa de Jesús. Quan ens trobem bé en la pregària, aspirem a que la dolcesa d'aquest moment màgic s'allargui. *Senyor, és bo que estiguem aquí dalt*, digué Pere en la Transfiguració (Mt 17,4). Però Jesús ens invita a tornar als camins del món per estimar i servir amb el mateix amor que som estimats per Ell. *La vostra Llum, Senyor, és la claror que m'il·lumina el camí* (Sl 118,105). Tant la Transfiguració de Jesús com la pregària tenen semblants efectes: consoliden la fe i preparen per poder afrontar el misteri de la creu (VC 15)²⁶. *Vosaltres ja heu tastat que n'és, de bo, el Senyor* (1Pe 2,3). Quan hem viscut l'experiència intensa de la pregària, som invitats, de sobte, a *tornar a baixar per tal de viure amb Ell les exigències de la realitat quotidiana i emprendre amb valor el camí de la creu* (VC 14).

Crist ha vingut, però ha de néixer i tornar a néixer espiritualment dins de la nostra ànima. Hi ha un Nadal continu de Jesús en nosaltres, com hi ha també una Passió i una Resurrecció i una Pentecosta. Ser cristià és transformar-se poc a poc en Crist. Per poder ser fills del Pare, cal que ens transformem en Crist per l'acció de l'Esperit. A Déu el trobem quan preguem i estimem. Hem de fer com Maria, que somniava contemplant el Fill. Nosaltres també somniem quan preguem a la presència del Senyor. En aquest moments ens mantenim vius; i no desitgem viure una altra vida millor, sinó transformar la nostra, la que ens toca viure. Escriu Sta. Gertrudis, monja cistercenca: *Déu meu, la vostra Llum meravellosa li és més grata al meu cor, que qualsevol glòria humana; només ella pot alegrar el meu esperit i transmutar el tedi d'aquesta vida en joia i exultació*²⁷.

²⁵ Joan Pau II, XIX Jornada Mundial de la Joventut 2004, n. 5.

²⁶ Joan Pau II, Exhortació apostòlica *Vita consecrata*, "Confer 3", Madrid 1996, p. 6.

²⁷ Del llibre dels Exercicis de Sta. Gertrudis.

Fan falta poesia i mística per viure millor el Nadal. Recordem les paraules del profeta Jeremies aplicades a Jesús: *És per a mi un Infant preciós que m'encisa. Per Ell se'm remouen les entranyes, me l'estimo amb tendresa* (Jr 31,20). La Llum que neix al Pessebre obre un camí de creixement i de canvis quan llegim la realitat des de la fe i quan vivim la fe dins la nostra realitat. Estic convençut, perquè la vida ens ho ensenya, de que les obligacions del nostre estat de vida indiquen la voluntat de Déu sobre nosaltres en un moment concret. La responsabilitat ens fa col·laboradors de l'obra de Déu, i és font de pau interior i de progrés comunitari. Allò que fem als altres, ho fem al mateix Crist (cf Mt 25,40). Per actuar, mai hem d'esperar a que el nostre amor sigui perfecte. No és perfecte, però pot esdevenir obert i il·limitat. En la nostra pregària demanen al Senyor capacitat de discerniment i llibertat d'esperit per tal de consagrar-nos *al bé de tots amb sinceritat i ferma, i més encara, amb amor* (Gaudium et spes 75). I amb un altra citació del Concili Vaticà II: *Cadascú, segons els propis dons, ha d'anar decididament pel camí de la fe, que desvetlla l'esperança, i mou al bé per l'amor* (Lumen gentium 41).

Durant aquesta meditació he insistit molt en conceptes que cal recordar sempre: conversió, renovació, purificació i humanització²⁸. Aquest conceptes, i altres, els trobem repetits i comentats en el interessant llibre de Enzo Bianchi (fundador i prior de la Comunitat monàstica de Bose a Itàlia), que estem llegint a la Sala Capitular. Les estrelles que observem formen constel·lacions que contemplem en el seu conjunt. Per exemple, la conversió està unida a la purificació, la renovació a la humanització... Jesús ens repeteix moltes vegades: *No tingueu por*. Si Déu ha esdevingut home, val la pena ser home. Déu intervé en la nostra Història, en les nostres històries personals. Hi participa i, de manera incomprensible al principi, ens mostra que la vida val la pena. I quan ho sabem que la vida val la pena? Quan, encara que estiguem submergits en la feblesa personal i en la monotonia ambiental, trobem un sentit i un per què. Quan lluitem per superar-nos cada dia. Quan som exigents amb nosaltres i pacients amb els altres. Quan acollim la Llum del Crist que ens ajuda a superar les contradiccions i contrarietats. Quan l'amor ens fa oblidar el temor. Quan mirem el Cel i continuem confiant i esperant...

Aquest dijous 24 de novembre, hem celebrat que fa 71 anys Poblet ha recobrat nova vida quan van venir els 4 monjos italians per recomençar la vida monàstica aquí on som. El seu coratge i fortalesa, el seu exemple i el de tants altres monjos que ens han precedit; els germans de comunitat que fan camí amb nosaltres, la seva fidelitat i caritat... són una llum resplendent que ens condueix i acompanya. Els nostres pares que han sabut donar la vida, les persones bones i generoses, l'amor de tantes i tantes persones anònimes també són llum en el firmament dels nostres somnis i realitats. Tornem a contemplar el cel ple d'estrelles. Hi contemplem Maria, *vida, dolcesa i esperança nostra* segons la "Salve", que cantem els monjos cada dia a Completes. Jesús ha volgut que també fos Mare nostra.

²⁸ Enzo Bianchi, *No som pas millors. Una visió renovada de la vida religiosa*, Barcelona, Claret, 2008.

Santa Maria, Mare de Déu, vós heu donat al món la veritable Llum, Jesús, el vostre Fill, el Fill de Déu. Us heu lliurat totalment a la crida de Déu i us heu convertit així en font de la bondat que brolla d'Ell. Mostreu-nos Jesús. Guieu-nos vers Ell. Ensenyeu-nos a conèixer-lo i estimar-lo, perquè també nosaltres puguem arribar a ser capaços d'un veritable amor i ser fons d'Aigua Viva enmig d'un món assedegat²⁹.

²⁹ Benet XVI, Encíclica *Deus caritas est*, 42, Desembre de 2005.